Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінїстрація и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Рекламации неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністрації „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 240. Четверъ 24 жовтня (5 падолиста) 1891. Рôкъ I.

По подорожи царя.

Царь Александеръ III вернувъ вже зъ гостины въ Даніи до своеи державы и вôдъ кôлькохъ днѣвъ перебуває вже въ Россіи, лишь не знати точно де вôнъ тамъ подѣвъ ся, куды поѣхавъ. Коли царь перебувавъ ще въ Ґданьску розôйшлась була вѣсть, що вôнъ поѣде насамперѣдъ до Москвы; вчерашни же телеґрамы доносять, що царь прибувъ на стацію Спасôвка недалеко Борокъ, въ полтавскôй ґуберніи, тамъ де кôлька лѣтъ тому назадъ мало не поживъ смерти пôдчасъ катастрофы на зелѣзници, и оглядавъ тамъ каплицю, яку выставлено на памятку его щасливого вèратованя. Значить ся, царь ѣде теперь до Ливадіи на Кримъ, де, якъ то вже вôдъ давна заповѣдано, буде обходити свое срѣбне весѣле.

Послѣдна подорожь царя до Даніи, хочь не мала нѣякого значѣня политичного, есть однакожь зъ деякихъ взглядôвъ дуже цѣкава и характеристична, бо зъ нею вязалась вѣсть о стрѣчи царя зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ, а за симъ ишли и дальшй комбінации политичнй. Цѣлый свѣтъ бувъ дуже на то цѣкавый, чи наступить та стрѣча и якй будуть еи наслѣдки; а можна було тои стрѣчи тымъ бôльше сподѣватись, що и россійскій міністеръ справъ заграничныхъ бувъ якъ разъ пôдъ рукою, перебуваючи въ Нѣмеччинѣ, и здаесь, и зъ нѣмецкои стороны була велика охота довести до тои стрѣчи. Тымчасомъ стало ся инакше. Царь два разы переѣздивъ черезъ Нѣмеччину а анѣ разу не старавъ ся стрѣтити ся зъ цѣсаремъ Вільгельмомъ. Видко зъ того, що царь не змѣнивъ свого успособленя супротивъ Нѣмеччины.

Одно лишь може оправдувати поступоване царя и въ не такъ некористнôмъ свѣтлѣ представляти его успособлене супротивъ Нѣмеччины, а то страхъ передъ внутрѣшнымъ ворогомъ царату, страхъ передъ нігілістами, котрй, якъ кажуть, розвинули знову велику дѣяльнôсть. Царь боить ся показувати ся де небудь публично, хочь бы то було и за границею. Гостина царя въ Нѣмеччинѣ не могла бы була прецѣ обôйти ся безъ его публичного выступленя, а то не конче добре було бы для его особистои безпечности. Чи се, чи политичнй взгляды, чи одно и друге разомъ руководило царемъ, що вôнъ не загостивъ въ Нѣмеччинѣ, се байдуже; далеко важнѣйшимъ есть фактъ, въ якій спосôбъ старано ся утаити выѣздъ царя зъ Даніи и его переѣздъ черезъ Нѣмеччину та его подорожь въ самôй Россіи. Насамперѣдъ заповѣджено, що царь поѣде моремъ до Ґданьска; вôдтакъ сказано, що зъ причины бурѣ на мори вôдложено выѣздъ и що царь поѣде сухопутемъ. Россійскій поѣздъ дворскій, що мавъ чекати на царску родину въ Ґданьску, поѣхавъ до Щетина, а зъ вôдси мавъ ѣхати дальше до Ростока и Варнемінде, ажь наразъ дôставъ приказъ вертати назадъ до Ґданьска, бо царь приѣде туды кораблемъ. Мимоволѣ мусить прийти на гадку, для чого була така непевнôсть що до выѣзду царя и дороги, котрою вôнъ мае ѣхати. Показуе ся, що власти россійскй були змушенй держати подорожь царя въ такъ великôй тайнѣ, бо россійскй революціонїсты розвинули теперь знову велику дѣяльнôсть, а царь и его найблизше окружене дôстали въ послѣдныхъ часахъ знову то листы зъ погрозами то зъ остереженемъ.

Якъ дуже мусить царь теперь стеречи ся хочь бы и за границею, найлѣпшимъ доказомъ тй мѣры осторожности, якй пороблено въ Ґданьску пôдчасъ его принятя. Тамъ покликано не лишь велике число поліціянтôвъ пôдъ проводомъ комісарôвъ ревіровыхъ, але розставлено такожь войско зъ острыми набоями вздовжь зелѣзницѣ вôдъ брезеньского лѣска ажь до дворця. Дворцѣ въ Ґданьску обставлено такожь войскомъ, а на головныхъ переходахъ и на дворцяхъ Діршавъ, Марієнбурґъ и Ельбінґъ уставлено ще окремй вôддѣлы войска пôдъ проводомъ офіцирôвъ. Середъ такихъ надзвычайныхъ мѣръ осторожности выѣхавъ царь зъ Ґданьска на Вербиловъ до Россіи, де очевидно ще бôльшу заведено осторожнôсть. Кажуть, що царь мае бути дуже пригнобленый разъ вѣчною обавою передъ революціонїстами а вôдтакъ страшнымъ положенемъ свого краю, де попри голодъ загостивъ вже и голодовый тифусъ та страшно десяткуе людей. Середъ такихъ обставинъ и при такôмъ душевнôмъ настрою царя, кажуть, не мôгъ вôнъ и думати о стрѣчи зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ.

Рада державна.

13-те засѣдане Палаты пословъ зъ д. 3 падолиста 1891 р.

На вчерашнôмъ засѣданю предложило правительство проектъ закона о провізоричнôмъ управильненю вôдносинъ торговельныхъ зъ Туреччиною, Болгаріею, Испаніею и Португаліею и декотрй доповняючй постановы до закона о убезпеченю робôтниковъ. Пôсля тыхъ постановъ мае бути обовязокъ убезпечуваня

Надъ чорнымъ ставкомъ.

Образокъ зъ хиньского житя.

Селтаі якъ та польна цвѣтка. Струнка и миленька; на довгôй лебединôй шийцѣ повертае гнучко и нѣжно красною головкою. Селтаі мае завсѣгды на собѣ бѣлу верхну одежу, а въ свое чорне волосе понатыкае свѣтячй косицѣ. Еи зубы не червонй, бо она не жуе сіріху[1]), лишь бѣлй и дрôбонькй, якъ зеренця рижу. Она така миленька, така солодка и нѣжна, що ажь любо на ню дивити ся, але еи серце не зъ того камѣня, що даесь точити.

Червоно жовтаве свѣтло перетискаесь черезъ старй камѣннй муры, що окружають подворе, и закрашуе вершки высокихъ старыхъ деревъ. Пôдъ пожовклымъ вôдъ осени листемъ сидить собѣ Селтаі и глубоко задумана вышивае золотою та срѣбною сухозолотею якусь шовкову матерію.

Селтаі образована и учена. Она умѣе не лишь красно вышивати, але знае такожь выписати на перґаміновôмъ папери три тысячѣ буквъ и знакôвъ, знае на память молитвы Будги[2]) и законы Конфутсого[3]) а при звуцѣ мельодійнои кобзы спѣвае солоденькимъ трохи тихимъ голосочкомъ сумнй думки.

Селтаі есть жѣнкою и матѣрю, але вôдъ трохъ мѣсяцѣвъ живе она знову у свого батька, мандарина[4]) Султа-вонґа. Муткі-бенґъ, мужь и панъ Селтаѣ, вôдославъ еи назадъ до батька, бо она не хотѣла слухати и вôддавати почести его старенькому батькови, головѣ цѣлои родины. Злй примѣры не здали ся для обохъ хлопцѣвъ, котрыхъ Селтаі привела на свѣтъ свому мужеви.

Муткі-бенгъ не завсѣгды бувъ такій строгій супротивъ своеи жѣнки, але Селтаі мала мѣжь многими своими хибами ще и ту, що була заздрôстна и мучила Муткі-бенґа, свого чоловѣка. А вôнъ мае прецѣ право любити не лишь одну женщину и не одну брати собѣ за жѣнку. Ему вôльно мати тôлько жѣнокъ, кôлько може выживити. Коли Селтаі хотѣла бути одною жѣнкою у свого чоловѣка, то чому не вôддала ся за якого бѣдного? Бѣдный бувъ бы еи дуже любивъ, але она мусѣла бы спати на твердôмъ тапчанѣ и пѣшки ходити по каменистыхъ улицяхъ мѣста. Селтаи того не хотѣло ся. Она любить шовковй подушки и перины и радо показуесь людемъ въ свѣтячôмъ вôдъ золота паланкінѣ[5]). Она ажь усмѣхаесь зъ радости, коли чуе, якъ нарôдъ говорить: Дивѣть ся, дивѣть, то Селтаі, красавиця, жѣнка богатого и могучого Муткі-бенґа!

Теперь же сидить Селтаі сама одна з высокими мурами, далеко вôдъ Муткі-бенґа и обохъ хлопцѣвъ, та шие поволи сухозолотею на шовковôй матеріи.

Селтаі любить свого чоловѣка. Вôнъ вôдважный и гордый, жене на дикôмъ кони такъ скоро, що и тѣни вôдъ него не видко. Его око не знае страху, але его уста выкривлюють ся иногдѣ вôдъ гордости и наруги. То мужчина, котрого жѣнки люблять и за нимъ пропадають; вôнъ, бачите, шляхотского роду и почитае якъ бога свого старенького батька.

Селтаі була нерозважна — теперь мусить покутувати. Въ еи очехъ станули сльозы и якъ горохъ покотились на шовкову матерію. Селтаі кинула роботу на бôкъ, пôдперла головку руками та стала пригадувати собѣ той вечеръ, що навѣвъ на ню таке нещасте:

Вечѣрный сумеркъ насунувъ ся бувъ на долину Сучеву[6]) а муры Муткі-бенґовои палаты стали були темнй. На подвôрю гребе коникъ нôжкою та тупае, що ажь искры идуть, а Муткі-бенґъ не спѣшить ся; вôнъ розвязуе терпеливо батькови ремѣнцѣ вôдъ сандалôвъ.

Селтаі оперлась о деревляне поруче та зъ насмѣхомъ споглядае на батька и сына. Старый лежить въ низонькôмъ крѣселци; убраный въ мягкій теплый кафтанъ, а передъ нимъ стоить на колѣнахъ гордый Муткі-бенґъ та журливо и зъ любовю говорить до нетерпеливого батька.

[1]) Рôдъ мѣшанины до жутя, вôдъ котрои зубы червонѣють. — [2]) Основатель хиньскои вѣры. — [3]) Хиньскій учитель и законодавець.

[4]) Высшій урядникъ хиньскій. — [5]) Рôдъ постелѣ на ношахъ, уживанои въ Хинахъ до переношеня людей.

[6]) Мѣсто въ Хинахъ.

робôтникôвъ розширеный также на предприемства транспортові и театральні. Наконецъ предложило правительство законъ о контингенсѣ рекрутôвъ на 1892 р.

Опôсля приступлено до специяльнои дебаты надъ буджетомъ міністерства просвѣты. — Міністеръ просвѣты заявивъ, що правительство знае трудности при установлюваню шкôльныхъ инспекторôвъ въ Галичинѣ, але буде розважати всѣ порушеня въ Палатѣ обставины. Міністеръ вказувавъ на велику важность шкôльнои літературы, котра вымагае установленя окремого уряду. Центральна дирекція для накладу шкôльныхъ книжокъ выдала за три роки свого истнованя 70 статей для шкôлъ народныхъ, 5 для шкôлъ промисловыхъ, а 4 для шкôлъ середныхъ. — Пос. Масаржікови, котрый домагавъ ся наукъ природныхъ въ гімназияхъ, вôдповѣвъ п. міністеръ, що наука въ гімназіи есть сама въ собѣ замкнена, а не лишь пôдготовленемъ до науки университетскои. Міністеръ застерѣгае ся противъ порôвнаня шкôлъ австрійскихъ зъ нѣмецкими школами кадетскими, при чôмъ не звертае ся уваги на рôзницю межи наукою а выхованемъ. Заведеня выховавчѣ мають выхованка черезъ 10 мѣсяцѣвъ пôдъ своею рукою и наглядають на цѣле его поведенє и способъ житя, а школа розпоряджае лишь кôлькома годинами тыжднево. Супротивъ дуже песімістичныхъ поглядôвъ на хоробливый станъ молодежи шкôльнои, сказавъ міністеръ, що комуны, краѣ и держава повиннѣ якъ найбôльше плекати шкôльну гігіену. Що до пытаня жѣночого сказавъ міністеръ, що задачею міністерства просвѣты есть выховувати жѣноцтво для выховуваня ихъ власныхъ дѣтей. Міністеръ признае здôбность женщинъ до штуки лѣкарскои для власного пола, але рѣшенє сеи справы не лежить головно въ реформѣ міністерства просвѣты.

Пос. Барвѣньскій жалувавъ ся на недостачу надзору шкôльного въ Галичинѣ, бо округи шкôльнѣ суть за великѣ. Вôнъ домагавъ ся, щобы инспекторôвъ шкôльныхъ звôльнити вôдъ адміністративнои роботы, и жадавъ бôльшого увзгляднення руского языка на повѣтовыхъ конференціяхъ учительскихъ.

Специяльный справоздавець пос. Пінїньскій заявивъ, що принимае зъ вдоволенемъ заявленє п. міністра до вѣдомости и годить ся зъ нимъ. — Пос. Зісъ бажае мира на поли шкôльництва народного. Вôнъ протививъ ся допущеню женщинъ до университетôвъ и домагавъ ся роздѣлу гімназій на двѣ части такъ, щобы ученики могли опôсля вôддавати ся студіямъ чи то реалістичнымъ, чи гуманітарнымъ. Опôсля принято титулъ „Зарядъ центральный" и перервано дебату.

Міністеръ справедливости подавъ до вѣдомости Палаты, що поручивъ невинно засудженому Пабстови выплатити 3000 зр. вôдшкодованя. *(Громки оплески.)* — Пос. Фусъ и товаришѣ интерпелювали міністра фінансôвъ въ справѣ закона о признаню додатку дорожняного урядникамъ державнымъ трохъ найнизшихъ ранґъ. — Пос. Катрайнъ и товаришѣ поставили внесенє на змѣну закона о паспортахъ для худобы. — Пос. кн. Ліхтенштайнъ поставивъ внесенє въ справѣ змѣны закона выборчого для великого Вѣдня. — На тôмъ закôнчено засѣданє а слѣдуюче назначено на четверъ.

Въ комисіи для належитостей скарбовыхъ реферувавъ пос. Бѣлиньскій въ справѣ податку біржевого и заявивъ, що дотычне внесенє змѣнено въ тôмъ напрямѣ, що девизы и валюты выключено вôдъ податку; назначено найменшій податокъ 5 кр. вôдъ 100 зр. заключеного интересу и розширено оподаткованє также на позабіржевѣ интересы ефектовѣ. Референтъ заповѣвъ, що предложить проектъ закона въ справѣ оподаткованя вымѣны товарôвъ. Комисія постановила приступити до специяльнои дебаты.

Переглядъ політичный.

У Вѣдни вôдбули ся сими днями нарады анкеты, скликанои міністерствомъ судôвництва, надъ проектомъ заведеня загального испыту судôвничого, котрый управнявъ бы до занимання становискъ судовыхъ, нотаріяльныхъ и адвокатскихъ. До анкеты тои бувъ покликаный также президентъ высшого суду краевого въ Краковѣ, тайный совѣтникъ Зборовскій.

Вчера вôдбулось въ міністерствѣ торговлѣ послѣдне засѣданє конференціи въ справѣ ревізіи реґуляміну зелѣзничного; въ конференціяхъ брали участь репрезентанты Нѣмеччины, Австріи и Угорщины.

Завтра розпочинають ся конференціи епископôвъ пôдъ предсѣдательствомъ кард. Шенборна; засѣданя будуть вôдбувати ся въ архіепископскôй палатѣ.

До Вѣдня прибула депутація зъ Бережанъ, пôдъ проводомъ свого бурмістра п. Гертлера въ справѣ будовы зелѣзницѣ льокальнои, котра мала бы переходити черезъ Бережаны. Депутація удалась вôдтакъ пôдъ проводомъ посла п. Вольфарта до дотичныхъ Міністрôвъ, котрѣ принимали депутацію дуже прихильно.

Важну вѣсть для Поляковъ принесли познаньскѣ часописи. Гнезненьско-познаньскимъ архіепископомъ именованый кс. пралатъ дръ Флоріянъ Стаблевскій, вжесиньскій парохъ, протонотарій папскій и посолъ на пруский соймъ. (Кс. Стаблевскій родивъ ся 16 жовтня 1841 р., бувъ сотрудникомъ зъ Сремѣ, и катихитомъ тамошнои гімназіи, а въ 1876 р. бувъ выбраный посломъ). „Номінація та — каже Dziennik Polski — мае немале значенє; фактъ, що на столици архіепископскôй засѣдае Полякъ, котрого выпробованый патріотизмъ усуває всякѣ сумнѣвы, доказуе, що правительство бодай вчасти зрывае зъ дотеперѣшною-безвзглядною системою бісмарковскою и що неровнодушно дивить ся на згодливѣ змаганя въ польскôй суспôльности, котрого выразомъ була недавна бесѣда кн. Стаблевского". Neu. fr. Presse называе також сю номінацію далеко сягаючою концесією для Поляковъ. Номінацію кс. Стаблевского приписують его недавно проголошенôй бесѣдѣ на вѣчу католиковъ польскихъ въ Торуни, на котрôмъ вôнъ такъ сказавъ: „Поляки яко католики суть послушными власти не лишь зъ внѣшнои конечности, але и зъ внутрѣшного переконаня. Они не вороги державы и готовѣ спôльно зъ державою станути противъ внѣшного ворога. На тронѣ засѣвъ монархъ, котрый давъ доказъ, що станувъ на высотѣ часу. Вôнъ пôднявъ борбу противъ розкладовыхъ чинниковъ новѣйшого часу, пôдчасъ коли зъ другои стороны вôдъ всходу грозить велика небезпечность: Россія зъ своею чужою культурою, зъ своею расовою ненавистію и своимъ змаганемъ, статись загально-славяньскою монархією. По котрôй сторонѣ станутъ Поляки, на то вôдповѣдае ихъ історія; они не цурались нѣколи захôдной культуры, суть вѣрными сынами католицкои церкви, котрои завзятымъ ворогомъ есть Россія; они готовѣ завсѣгды станути въ оборонѣ державного и суспôльного порядку, але за нѣяку цѣну не зречуть ся своеи народности".

Въ добре поинформованыхъ кругахъ нѣмецкихъ уважають за певну рѣчь, що кн. Бісмаркъ прибуде до Берлина на отворенє парляменту, однакъ упевняють, що вôнъ зовсѣмъ не мае намѣреня занимати ворожого становища супротивъ правительства, а выступить хиба противъ австро-нѣмецкои угоды торговельнои.

Россійске правительство намѣряе выдати законъ, забороняючій повертати до Россіи тымъ кольоністамъ нѣмецкимъ, котрѣ удають ся до Нѣмеччины для выслуженя своеи службы войсковои. Правительство выходить зъ того

— Чуешь, Мутки-бенґъ, — вôдозвалась злосливо Селтаі — кôнь вже жде на тебе!

— То заступи мене, жѣнко, — зказавъ на то чоловѣкъ — та вôдвяжи татови ремѣнцѣ.

Жѣнка розлючена аж обернулась.

— Чи ты опиюму [7]) наѣвъ ся, чи що, що ты мене до такои роботы заставляешь?!

Помальоване лице Селтаѣ ажь почервонѣло пôдъ краскою, але ще бôльше почервонѣло бѣле, горде лице чоловѣка, а старенькій батько почавъ голосно нарѣкати:

— Она такъ завсѣгды робить, мôй сыну, Мутки-бенґу! Чорна у неи душа якъ у злочинця, а серце еи тверде, якъ камѣнь! Слова еи острѣ, якъ конець твого меча.

— Селтаѣ, моя жѣнко, — каже тогды чоловѣкъ грубымъ, гнѣвливымъ голосомъ, — чи чуешь, якъ мôй батько на тебе жалуе ся? Старôсть жалуесь на молодôсть. Закимъ зôйде мѣсяць понадъ сучевскими горами, вынесешь ся зъ дому твого чоловѣка и твоихъ дѣтей. Пôйдешь собѣ до свого батька, така есть моя воля.

Жѣнка ажь задрожала вôдъ страшного болю. Онажь такъ любить гордого Мутки-бенґа та маленькѣ хлопятка, котрѣ рôкъ тому назадъ привела ему на свѣтъ. Але зъ еи рожевыхъ устъ не вышла ще нѣколи нѣяка просьба — нѣяке нѣжне слово, а серце Селтаѣ не зъ того камѣня, що дасть ся точити. Якъ та цвѣтка, що ею буря зломила, такъ и она зломана вынеслась тихцемъ не писнувши и слова. Она навѣть не оглянулась на дверѣ, поза котрыми выкрикували весело хлопцѣ и де ихъ бавила стара пѣстунка Лоі-бе, та чого? Она не умѣла припадати чоловѣкови до колѣнъ та его благати, хочь бы вôдъ того и пôвъ щастя еи житя зависѣло, зъ Селтаѣ рожевыхъ устъ не выйде нѣяка просьба — нѣяке нѣжне слово.

О пôвночи застукала Селтаі до дому свого батька. Вôнъ наляканый ажь вôдскочивъ вôдъ неи. Видить передъ собою блѣде лице и великѣ стовпомъ стоячѣ очи. Чи то Селтаі, красавиця?

Пошепки признаесь она до вины. Старый покивавъ лишь сивою головою, але не каже анѣ слова; не докоряе доньцѣ. Вôнъ знае еи упертôсть, давно вже знавъ, що до того прийде; цожь теперь помужуть слова и жалѣ!

Высповѣдавшись передъ батькомъ, иде она попри деревляне поруче, споглядае на звѣздисте небо, на ясный мѣсяць, и на той свѣтъ безконечный и на ту глуху самоту доокола неи. Розпука бере еи тверде якъ камѣнь серце, еи головка клонить ся до деревляной рамы вôдъ вôкна и она валить ся безъ памяти на землю.

Коли на другій день сонце заглянуло черезъ высокѣ муры на подвôрє, сидѣла вже Селтаі за роботою. Сидить мовчки та вышивае; анѣ словомъ не зрадить, чи любовь для чоловѣка и дѣтей въ нѣй вже зовсѣмъ загибла, чи якъ той огонь палить еи грудь.

Вôдъ коли покинула чоловѣка, не мала нѣякои о нѣмъ вѣсти. Нѣхто еи не любить, одна хиба лишь Лоі-бе, але та вже за стара, щобы принести ѣй вѣсть изъ дому поза сучевскими горами.

Але Селтаі зле гадала. Коли она такъ сидить та думае, дивить ся, ажь иде стара Лоі-бе, ледви ноги за собою тягне и страшно задыхалась.

— Лоі-бе, то ты? Що приносишь менѣ?

— Ой, не прощенє, — каже старуха, — лишь вѣсточку, що дѣтоньки твои за тобою плачуть, а и ты, голубко, помарнѣла, побѣлѣла якъ та лебѣдка на водахъ.

— А той чоловѣкъ невѣрный, чи ще мене згадуе? — скажи менѣ старенька! — Ажь серце Селтаѣ перестало битись, такъ чекае вôдповѣди.

— Ой не згадуе, не згадуе. У него есть вже друга жѣнка, така красна, якъ той дорогоцѣнный камѣнь; коли засмѣе ся, то гордый Мутки-бенґъ ажь зъ розуму сходить, а голосокъ у неи якъ дзвôночокъ. Въ еи буйнôмъ волосю повно червоныхъ косиць, а тѣло вкрывае блескуча одежа. Мутки-бенґъ такій щасливый, що лишь усмѣхаесь, припадае до неи и заєдно на ню дивить ся та не може надивитись.

— Цитъ! Не говори вже бôльше! Покрѣпи ся та вертай и принеси менѣ мои дѣ-

[7]) Отруя роблена зъ головокъ маку, котру ѣдять Хинцѣ и упивають ся нею, якъ горѣвкою.

поглядy, що побутъ такихъ людей на Подолю, Волыни и усѣхъ иншихъ ґуберніяхъ пограничныхъ мôгъ бы бути для России небезпечный, бо тѣ люде, знаючи россійскій языкъ и ôзнакомленѣ зъ мѣсцевостями, а ще дотого выôбразованѣ вôйсково, могли бы на выпадокъ войны давати неприятельскôй арміи успѣшну помôчь.

Новинки.

— **Громадѣ Чолгиня**, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 на будову школы.

— **Єго Высокôсть Архікнязь Леопольдъ Сальваторъ** повернувъ зъ вôдпустки до Львова.

— **Є. Ексц. Впреосвященый Митрополитъ** выѣде въ сѣмъ тыждни до Вѣдня на зъѣздъ епископôвъ австрійскихъ.

— **Даръ**. Сов. Двору при ц. к краєвôй дирекціи скарбу п. Адольфъ Ґайстлєнеръ, при нагодѣ свого вôдзначеня черезъ Є. Вел. Цѣсаря ордеромъ Леопольда, зложивъ на рѣчь запомогового фонду для вдôвъ и сирôтъ по скарбовыхъ урядникахъ квоту 200 зр.

— **Державнѣ испыты** на самостôйныхъ лѣсничихъ зложили въ жовтни зъ дуже добрымъ успѣхомъ: Оскаръ Шупъ; зъ добрымъ Олександеръ Райхардъ де Райхардсперґъ; зъ достаточнымъ Кост. Линдерскій. Державнѣ испыты для службы охоронной и помôчникôвъ технічныхъ зъ успѣхомъ дуже добрымъ: Нубертъ Іосифъ, Стахурскій Стефанъ, Таєрль Юлій, Тшемескій Володиславъ и Уляницкій Адамъ; зъ добрымъ: Бенешь Юлій, Рыботицкій Иванъ, Яковъ Станиславъ, Кореневичь Левъ, Маринякъ Никола, Мельникъ Игнатій, Новотный Вячеславъ, Олпиньскій Тадѣй; зъ достаточнымъ: Боровскій Жигмонтъ, Торасюкъ Хмѣлевскій Иванъ, Герделенъ Максимъ, Капустиньскій Вячеславъ, Карасекъ Антôнъ, Кіршнеръ Едвардъ, Крушиньскій Иванъ, Лозовскій Тадѣй, Недведскій Стан., Початко Іосифъ, Боднаровичь Омелянъ, Спетъ Фридерикъ и Віттікъ Леопольдъ.

— **Передъ судомъ самбôрскимъ** вôдбуває ся теперь цѣкавый процесъ, якъ жидъ Вольфъ Сандаверъ, купець збôжа, и єго факторъ Лейзоръ Жупникъ побирали великаньску лихву въ збôжу вôдъ неоглядныхъ селянъ, у котрыхъ закуповували збôже на пни, и то въ бôльшôй скôлькости умысно, нѣжь того збôжа було, а селяне мали достовляти тото збôже на певный згоры означеный речинець. Коли збôжа не було на часъ и тôлько, кôлько було закупленого, то жиды тѣ рахували собѣ процентъ вôдъ того збôжа и то щеразъ тôлько, кôлько збôжа недоставало а навѣть вôсѣмъ разъ бôльше.

— **Старинности.** При будовѣ дороги въ Мысловôй коло Пôдволочискъ надыбали робôтники якесь старинне кладовище, де выкопали богато всѣлякои посудины глиняной зъ давныхъ часôвъ. Робôтники потовкли судину, незнаючи ѣи цѣны, ажь учителеви тамошному, Еразмови Островскому, удало ся якось забрати 13 штукъ цѣлыхъ, именно кôлька збанкôвъ зъ дуже грубои сивои глины, фляшку глиняну, вазу, миску, горнцѣ и т. д. На тôмъ кладовищи выкопали такожь списку зелѣзну и скляну посудину.

— **Намѣрене самоубійство.** Оногди передполуднемъ кинулась заробниця Іосифа Рачиньска зъ ґанку першого поверха при ул. Жовкôвскôй ч. 19 на камѣнный брукъ въ подвôрю въ намѣрѣ самоубійчôмъ. Рачиньска не дôзнала значнѣйшого потовченя и находить ся въ головнôмъ шпиталю. Причины самоубійчого намѣреня не знати.

— **Черезъ бійку.** Передъ двома тыжднями побили ся два заробники, Гринько Пôдгôрный и Іосифъ Лесавьчукъ, причôмъ оба покалѣчились. Першого зъ нихъ треба було навѣть вôдставити до шпиталю, де сими днями и померъ, а другій мусить теперь вôдповѣдати за смерть товариша передъ судомъ.

— **Любый сынокъ.** Сынъ п. Ф. М., дорожника зелѣзниць державныхъ, укравъ оногди у батька зъ хаты 90 зр. и зъ тымъ мавъ утечи зъ якоюсь „дамою" до Кракова.

— **Землетрясенє въ Японіи,** о котрôмъ мы вже коротенько разъ згадували, знищило до тла два мѣста, Осаку и Наґою, а богато шкоды наробило въ мѣстахъ Ґіфа и Оґаки. Валили ся цѣлѣ улицѣ зъ каменицями, погребуючи пôдъ развалинами множество людей, котрыхъ згинуло понадъ 3 тысячѣ. На озерахъ пѣнила ся вода, богато кораблѣвъ затонуло. Телеґрафічный и зелѣзничный рухъ бувъ черезъ чотири дни перерваный. Въ Наґои повставъ бувъ въ найбôльше залюдненôй дѣльници огонь. — Въ цѣлôй Японіи пôдчасъ сего землетрясеня мало згинути 24 тысячѣ людей загаломъ. Европейцѣвъ згинуло мало.

Вѣсти епархіяльнѣ.

Аеп. Львôвска.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 7 грудня розписанѣ парохіи: Межирѣче, дек. роздôльского; Колоколинъ, дек. журавеньского и Рокитно, дек. львôвско-замѣского.

Штука, наука и література.

— **Зміст** ч. 20 „**Зорѣ**": Соняшный промѣнь — повѣсть В. Чайченка. Батькôвске право — оповѣданє А. Кримского. Історія літературы рускои — Ом. Огоновского. Кôлька словъ про Василя Мову — подає О. Кониский. Про спôръ зъ нагоды статьѣ Чайченка въ „Правдѣ" пише М. Школиченко. Про выставу ческу, подає Денисъ. „Зъ самотныхъ спѣвôвъ" написавъ В. Лиманьскій; Осѣнь — К. Охоровичъ; Праведникъ — Цезарь Бѣлило; Запорожець — Я. Жарко; До Украины С. Бердяєвъ. Звѣстки зъ літературы и штуки, театру и музики та бібліоґрафія. Зъ илюстрацій перша представляє Трохима Зѣнькôвского, друга „Зачаровану скрипку", третя — „нападъ лисôвъ на сернюка".

тоньки хочь на годинку; чуєшь, бабусе, змилуй ся, — хочь на годинку.

Лоі-бе споглянула старыми очима на заходяче сонце та покивала головою, а далѣ й каже:

— Перепроси єго!

— Нѣ! нѣ! — крикнула молода жѣнка, якъ скажена, а очи єи ажь на верхъ выступили.

— Якъ же менѣ хлопцѣвъ принести, коли твôй чоловѣкъ не пустить?

— Не кажи єму, тому невѣрному; не кажи нѣкому! Я вышлю мого вѣрника зъ закрытымъ паланкіномъ и добре тобѣ заплачу. Принеси матери єи тѣло и кровь, менѣ страшно хочесь побачити моихъ дѣтей.

Лоі-бе змилувалась и обѣцяла. Дрôбный дощикъ накрапавъ, коли Лоі-бе вийшла зъ дѣтьми зъ дому въ Сучевѣ. Нѣхто не зважавъ на старуху.

Муткі-бенґъ сидить коло своеи молодои жѣнки, що чаруе єго своимъ бѣлымъ личкомъ та чорными бровами. Въ глубинѣ палаты грає музика, а пôдъ голосъ цимбалôвъ танцюють невôльницѣ.

Передъ воротами мѣста стоить закрытый паланкінъ. Старуха сѣдає на него зъ дѣтьми и жене якъ буря середъ ночи; лишь Ивановѣ мушки присвѣчують имъ дорогу.

Въ домахъ погасло вже свѣтло, коли Лоі-бе прийшла до Селтаѣ. Зъ поза высокихъ деревъ высунулась женщина, вхопила дѣти, одно на одну руку, друге на другу, та пригорнула ихъ до горячои груди. Напестившись зъ дѣтьми та нацѣлувавшись ихъ, дала имъ попоѣсти, а вôдтакъ дивилась та дивилась на ихъ рожевѣ личка. Стара Лоі-бе пôйшла заплакана спочити, абы раненько дѣти назадъ домôвъ понести.

Звѣзды вже меркнули, коли Лоі-бе пробудилась и стала шукати Селтаѣ та дѣтей. Але молода жѣнка щезла десь зъ дѣтьми.

— Селтає! Селтає! — кличе Лоі-бе, що ажь захрипла, бѣгає по хатѣ и подвôрю, а то нѣхто не вôдзываєсь.

Старуха на смерть налякана, бѣжить що силъ надъ чорный ставокъ. Жовте листє, мовъ тои знакъ смерти, покрыло его береги. Чорна єго вода спокôйна и тиха.

Лоі-бе напружає очи и глядить въ темряву. Нараз выступає мѣсяць зъ поза хмары и освѣчає воду въ чорнôмъ ставку. Лоі-бе крикнула якъ несамовита и повалилась на мокру землю. Нѣколи не забуде тои хвилѣ.

Мертва жѣнка плыває по чорнôй водѣ, а въ рукахъ держить обохъ хлопчикôвъ. Довгій пожовклый очеретъ вбивъ ся въ єи чорне волоссе, а на блѣдыхъ єи устахъ слѣдно якусь сумну усмѣшку

---

† Посмертнѣ вѣсти.

О. Іосифъ Балько, парохъ въ Росохачи, скальского деканата, станіславôвскои епархіи, упокоивъ ся въ 78 роцѣ житя а 49 священьства. Вѣчна єму память!

О. Симеонъ Ляховичь, парохъ Кокошинець, умеръ въ недѣлю, въ 68 роцѣ житя а 44-ôмъ священьства. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

4 Падолиста	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10·80	10·—10 75	9 75 11·—	10 —11·—
Жито	9·——9·50	8 90—9 40	9·——9 50	9 25—9·60
Ячмѣнь	6.——8 —	5·90—7 —	5·80—7·—	6·——6·50
Овесъ	6·50—7·10	6·35—6 80	6·——6·70	6·50—7·20
Горохъ	6 — 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10 —
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14·50	13·—13 —	13·—13 25	13 —13·50
Хмель	55—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40·—46 —	40·—45·—	40·—45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·70 20·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55 — до 60·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 падолиста. Єго Вел. Цѣсарь приѣхавъ вчера о 2 год. по полудни до монастиря Капуцинôвъ и удавъ ся до гробницѣ, де перебувъ 5 минутъ коло домовины пок. Архікн. Рудольфа въ тихôй молитвѣ, а вôдтакъ помоливъ ся надъ домовинами родичѣвъ, доньки Архікняг. Софіи, а наконець надъ домовиною помершого недавно члена Цѣсарского дому Архікн. Фердинанда Сальватора, и розпращавшись вôдтакъ зъ Капуцинами, вернувъ домôвъ.

Вѣдень 4 падолиста. Грецка пара королевска була вчера на обѣдѣ у Архікн. Альбрехта. Передъ полуднемъ зробивъ ґр. Кальнокій візиту грецкому королеви и перебувъ у него пôвъ годины.

Будапештъ 4 падолиста. Палата послôвъ ухвалила законъ о контінґентѣ рекрутôвъ на 1892 рôкъ и законъ о охоронѣ знакôвъ граничныхъ.

Петербургъ 4 падолиста. „Новости" доносять, що въ сторонахъ де панує голодъ выбухнувъ голодовый тифусъ.

Бѣлградъ 4 падолиста. Криза въ кабінетѣ закôнчилась на разѣ тымъ, що уступивъ лишь міністеръ фінансôвъ Вуичь; дімісіи прочихъ міністрôвъ не принято. Тавшановичь обнявъ провізорично теку міністерства фінансôвъ ажь до скликаня скупштины,

Задаръ 4 падолиста. Въ наслѣдокъ страшнои бурѣ (боры) вывернулась недалеко Ольтре барка зъ прачками и 16 прачокъ утопилося въ мори.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменити средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а також и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а также забезпечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Въ Друкарни Людовôй у Львовѣ,

площадь Бернардиньска ч. 7.

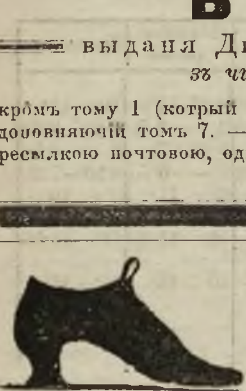
кождого часу набути можна руску

БИБЛІЮ

выданя Диковского въ Перемышли

зъ численными мѣдерытами,

крôмъ тому 1 (котрый цѣлкомъ вычерпаный) томъ 2, 3, 4, 5, 6 и доповняючій томъ 7. — Цѣна повысшихъ томôвъ 5 зр. 50 кр. въ пересылкою почтовою, однако поодиноко по 1 зр. 36 кр. зъ пересылкою почтовою.

ЮСИФЪ ВЕБЕРЪ

у Львовѣ, рынокъ ч. 40,

поручае свôй богато заосмотреный

СКЛАДЪ ОБУВЯ

мужеского, дамского и дитинячого

оп найдешевшихъ цѣнакъ.

всякй замовленя зъ провінціи а также и направы выковують ся якъ найскорше.

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручае

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженемъ

$3\frac{1}{2}$% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженемъ, всѣже знаходячи ся въ обѣзѣ

$4\frac{1}{2}$% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженемъ, будуть опроцентовани почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

Перша краева фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачй до ужитку церковного и домового, ôдповѣдни на **выправы слюбнй, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацій, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Гербата россійска. Самовары Тульскй.

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

выданый въ польскôмъ языцѣ мѣстячій календаріюмъ грецкe и латиньске, богато илюстрованый, повенъ цѣкавыхъ розправъ, дотычачихъ збереженя здоровля, посылае

ЛЕОПОЛЬДЪ ЛѢТЫНЬСКІЙ,

у Львовѣ, Пекарска 21,

franco за надôсланьемъ 55 кр. а- в.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИГІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручае **французскій курацiйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ 3/4 літров. по 2 зр. 60 кр.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧІЙ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

ГОДИННИКАРЬ

у Львовѣ, улиця Театральна число 16

поручае свôй богатый складъ

зегаркôвъ золотыхъ, срѣбрныхъ, зъ перворядныхъ фабрыкъ женевскихъ и французкихъ, тоже цѣпочки золоти и срѣбнй, удержуе на складѣ великій выборъ зегарôвъ стѣнныхъ, столовыхъ и пендулевыхъ, будикôвъ всякого рода по цѣнахъ найдешевшихъ.

Принимае ся направу всякого рода зегарôвъ, граючихъ зегаркôвъ, токожь всякй направы зегарôвъ и годинникôвъ *старинныхъ* и одновленье тыхъ-же.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы).

поручае выпробованй и за скуточнй узнанй

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючй бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

Терпите ломане руки або ноги, рване, гостець, ревматизмъ котрй вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагае въ такихъ терплѣняхъ:

EXCELSIOR

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйши слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта треваючй болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôдняти, по натертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior“**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи вôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ вынаходецъ „Excelsiora“ тысачѣ — бо кождому помагае скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрй коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora“ оплату почтову и опаковане.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.